

אם הזקן שנית מאותם בראשי
בישיבה, ואמר: מנורה הקדושה,
הרוי הסימנים הללו הם של החליל
בגולות, כשהדרפק מתקצר והגולות
מתקצר, הרוי מטה קלפי גבורה
בית הדין הגדול, והפוגה מראים
למשיח ולשבטים, ומושום זה
נשבעה אותה חוללה בגולות
ליישראל, אם פעריו ואם תעורו,
שלא יהיה במחירות, אלא עד
שתחפש.

ואם הדרפק מתקארך, הרוי מטה
קלפי חסיד, ועם כל זה החליל
בגולות מתקארך, ואם הדרפק לא
אריך ולא קצר, הרוי מתעוררים
רחמים לחוללה בגולות, שהיא
בלב, ולעורךם שלחה שם בעיה,
ישראל, וזה העמיד האמצעי,
עליו נאמר וברחמים גודלים
אקבץ.

ועוד, כשהדרפק הוא כמו תרואה
במחירות, דחק אמר למק, מיד
תבא הג אלה. ועוד, אותה חוללה,
שהיא הלב, כשחרות אינה
נושבת אליה, שנאמר בו ורומי
אליהם מרחת על פניהם,
היא לא דופקת בעורקים שללה,
וכלם חшибים בגולות כמו מהים,
ונאמר בהם בפחדים הושיבני
כמתי עולם, ומושום זה בגולות
אני ישנה, והיא חוללה בגולות,
וכמה רופאים תלמידי חכמים
משתדלים עליה עם כפה בהשדים
ויריחות של שושנים, תפוחים
ואגוזים ורמנונים, ולא חזרה
אליה קרות בהם בגולות בחלי
שללה, והדרפק לא חזיר אליה, עד
שבעה קרוועה הנאמן האהוב
שללה, שנאמר בו קרוועה
בשושנים, ומביא לה תפוח ושם
בחטמה, ימരיחה בו, ונודעת
אליו. וזה שבתוכה מוחם משיב
נפש. מיד חזרה קרוועה והדרפק
אליה.

אם סבא מאינו מאריך מתיבתא, ואמר
בוצינא קדישא, לא ספנין אלין איןון
דمرעה בגולותא, פד דפיקו אתקאר וגולותא
אתקאר, לא מטה קלפי גבורה בי דינא רברבא,
ומותנא קא אחיז למשיח ושבטין, ובגין קא
אומיאת היהיא חוללה בגולותא ליישראל (שם ב
ז). אם פעריו ואם תעורו, שלא יהיה במחירות,
אלא עד שתחפש.

ואם דפיקו אתארך, לא מטה קלפי חסיד,
ועם כל דא מרעה בגולותא אתארך, ואי
דפיקו אליו לא אריך ולא קצר, לא אתרע
רחמי לנבי חוללה בגולותא דאייה לבא, ולגביה
ערקין דיליה דאיןון בנחאה ישראל, ורק איהו
עמדוא דאמצעיתא, עליה אתרע (ישעה נד
וברחמים גודלים אקבץ).

יעוד בד דפיקו איהו בתרואה במחירות,
דוחק באטר דוחקא, ייתי פורקנא, ועוד
היה חוללה דאייה לבא, בד רוחא לא נשיב
לגביה, דאתמר ביה (בראשית א ב) ורוח אלהים
מרחת על פניהם, איהי לא דפיקת בערךין
היליה, וכללו חשבין בגולותא במתים, ואתרע
ביהו (אייה ג) במחשבים הושיבני כמתי עולם,
ובגין דא בגולותא אני ישנה, ואיהי חוללה
בגולותא, וכמה אסין תלמידי חכמים קא
משפידן לגביה, בכמה בסמין וריחין
דושבניט פפוחים ואגוזים ורמנונים, ולא
אתחרצת רוחא לגביה בהון בגולותא במרעה
היליה, ולא דפיקו אתחרצת לגביה, עד דייתי
רעיא מהימנא רחימנו דיליה, דאתמר ביה (שייד
ב ט) הרועה בשושנים, ואיתית ליה תפוח, ושי
לחוטמא, וארחא ביה, ואשתמודעת לגביה,
הדא הוא דכתיב (אייה א ט) מנחם משיב נפשי,
מיד חזרה רוחא ודפיקו לגביה.